

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת וַיְגֵשׁ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מֵחֻלֵּק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרֶךְ ז' - חֻלֵּק ב'

קוֹנְטֵרְס 182

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דְא יַפְקוּן בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

בְּרִיד בְּרִי לְעֵתִיךָ יוֹמִין, רַעְוָא דְּמִצְחָא תִּשְׁכַּח בְּשַׁעְתָּא
דְּתַצְטְרִיד לֵיהּ.

תָּא חַזִּי, בְּשָׂאָר (ס"א בְּשַׁעְתָּא) דְּלִתְתָּא, כַּד אֲתַגְלִי מִצְחָא
אֲשֵׁתְכָּח חוּצְפָּא, (תָּא חַזִּי בְּשָׂאָר דְּלִתְתָּא כַּד אֲתַגְלִי מִצְחָא
דִּינָא אֲתַעֲר וְאֲשֵׁתְכָּח וְאֲתַעֲבִיד מִצְחָא דְּאֲשַׁגְחִיתָּא לְחַיְיָבִי עֲלָמָא לְאִינּוֹן
דְּלָא מִתְפַּסְפִּי בַּעֲבֻדְיֵיהוּ כְּמָה דְּאֵת אָמֹר) הָדָא הוּא דְּכִתְיָב (יִרְמוּיָה
ג) וּמִצְחָא אֲשֵׁה זֹנָה הָיָה לָךְ מֵאֲנַת הַכֶּלֶם. וְהָכָא כַּד
אֲתַגְלִי מִצְחָא, תִּיּוֹבְתָּא (ס"א חֲבִיבוּתָּא) וְרַעְוָא שְׁלִים
אֲשֵׁתְכָּח, וְכָל רוּגְזִין אֲשֵׁתְכָּכוּ וּמִתְפַּכְפִּין קַמֵּיהּ.

ספר נפלאות הזוהר

(ז) הָעֶרֶב רַב הֵם: הַמְּחַבְלִים הָאֲמֵתִיִּים וּמִצְעָרִים אֵת יִשְׂרָאֵל
וּבִתְקוּנֵי זֶהָר (דף ב"ג:) כְּתוּב: דָּג גְּדוֹל אִיהוּ עֶרֶב רַב, דְּאִינּוֹן (נ"א דְּאִיהוּ) רַב הַחֹבֵל,
מֵאֵן חֹבֵל אֶלָּא רַב מִכָּל מְלָאכֵי חֲבֵלָה, אִיהוּ חֹבֵל, וְאִיהִי חֲבֵלָה, עֶרֶב רַב בְּנִין דְּלִילִית
חַיִּיבָא, דְּבַהוֹן חָאבוּ יִשְׂרָאֵל וְחִבְלִילוּ יָת בְּשַׁרְיֵיהוּ בְּאֵת בְּרִית, אִינּוֹן רַב עֲלִיָּהוּ בְּגִלוּתָּא,
וְאִינּוֹן דָּגָה לְיִשְׂרָאֵל, וּבְגִין דָּא אָמְרוּ (בַּמְדָּבָר י"א ה) זְכַרְנּוּ אֵת הַדָּגָה וְגו'.

[בְּאִוֵּר: מִבְּאָר הַפְּסוּק (יִזְנָה ב' א'), דָּג גְּדוֹל רוּמְזוּ עַל הָעֶרֶב רַב שְׁהֵם פִּתַּח מִמְשַׁלְתּוּ
שֶׁל הַסֵּמ"ךְ מ"ם, הַנִּקְרָא רַב הַחֹבֵל שֶׁהוּא רֹאשׁ לְכָל מְלָאכֵי חֲבֵלָה, וּבֵת זֹגוּ נִקְרָאת
חֲבֵלָה, וְהָעֶרֶב רַב נִקְרָאִים בְּנִים שְׁלֵה, שְׁעַל יָדָם חָטְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָה וְחִבְלוּ
וְהִשְׁחִיתוּ אוֹת בְּרִיתָם, וְאֵלוּ הָעֶרֶב רַב נַעֲשׂוּ רָאשִׁים עַל יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּת מִפְּנֵי שְׁשֻׁמְעוּ

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשֻׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זַהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְהַר תַּתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר זִי"ע וְיִבְטְלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת – וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְיַחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פַּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מִשְׁנִיּוֹת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֶנֶת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עַב"ל. – שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזֶּה: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעַמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לִקַּח הַסֵּפֶר הַזֶּהר בְּיַדִּי קָדְשׁוֹ וְרָקַד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדֵי דְקָדְשָׁה מִשְׁמַחַת הַיּוֹם וּמִשְׁמַחַת הַתּוֹרָה נִשְׁקַבְּ בְּפִי קָדְשׁוֹ אֶת סֵפֶר הַזֶּהר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" וּפִירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי. (טַעֲמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעְנִיּוֹת וְגִזְרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזָה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזֶּהר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קָדְשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנָס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זַהַר לְעֵלוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפְרַע עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵּן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה – כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמִשְׁתַּתְּפִים וּמִתְאַחֲדִים בְּרִצּוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יְהִיָה לְאַלְף" שְׁאִפִּילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ – יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר, וּבְפִלָּא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מֵאֲמַר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עַב"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֶּהר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוֹ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפַטֵּר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹרַת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד ק"י בוא"ו ק"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליז השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

**מֵהָאִי מִצְחָא (ס"א דלתפא), נְהֲרִין אַרְבַּע מָאָה בְּתֵי
 דִּינִין. כִּד אֲתַגְלִיֵּיא הָאִי עֵת רְצוֹן, כְּלָהוּ
 מִשְׁתַּכְּבִין קַמִּיה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (דניאל ז) דִּינָא יְתִיב.
 (פְּלוֹמֵר יְתִיב בְּאַתְרֵיה (דף קכ"ט ע"ב) וְדִינָא לָא אֲתַעְבִּיד) וְתַאנָּא,
 שְׁעָרָא לָא קָאִים בְּהָאִי אַתָּר, מִשּׁוּם דְּמִתְגְּלִיֵּיא, וְלָא
 אֲתַפְסִיֵּיא. אֲתַגְּלִיא, דִּי־סְתַכְּלוֹן מְאָרִי דְדִינָא, וְיִשְׁתַּכְּבוּ
 וְלָא אֲתַעְבִּידוּ.**

**תַּאנָּא, הָאִי מִצְחָא אֲתַפְּשֵׁט בְּמֵאתָן וְשִׁבְעִין אֲלִפִין
 נְהִירִין דְּבוֹצִינִין (ס"א דנהרין) מֵעֵדָן עֲלָאָה.
 דְּתַנָּא, אֵית עֵדָן דְּנְהִיר לְעֵדָן. עֵדָן עֲלָאָה לָא
 אֲתַגְּלִיֵּיא, וְהוּא סְתִים בְּסְתִימָא וְלָא מִתְפָּרְשָׂא לְאַרְחִין**

ספר נפלאות הזוהר

לְהֵם, וְהֵם מְבִיאִים דְּאָגוֹת לְיִשְׂרָאֵל בְּצַעַר שְׂמֻצְעָרִים אוֹתָם, וְזֶה שְׂאֵמֵר הַפְּתוּב (במדבר
 יא ה) "וְכִרְנֵנוּ אֶת הַדְּגָה" - מְלִשׁוֹן דְּאָגָה].

וּבְזַמְנָא דְנִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם קָטִיל מְנִיחֵיהוּ סְגִיאִין, וּבְגִלוּתָא בְּתַרְאָה עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לְקַטְלָא לֶזֶן, וְדָא אִיהוּ (שְׁמוֹת ז יח) וְהַדְּגָה אֲשֶׁר בִּיאוֹר מֵתָה.

[וְהוֹסִיף בִּיאוֹר: וּבְזִמְן שְׂיַצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, נְהֲרֵגוּ הַסִּיגִים - הֵם הַרְשָׁעִים
 שְׁמֵתוּ בְּמִפְתַּח חֶשֶׁךְ, וְכֵן בְּגִלוֹת הָאֲחֵרוֹן קָנְם בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ, עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 לְהַרוֹג אֶת כָּל הַרְשָׁעִים שְׁהֵם הָעֵרֵב רַב, שְׁזֵהוּ זְמַן הַבְּרוּר. וְזֶה שְׂפָתוּב (שְׁמוֹת ז יח),
 "וְהַדְּגָה אֲשֶׁר בִּיאוֹר מֵתָה" - שְׂאֵז תְּמוֹת וְתַתְּבַטֵּל הַקְּלָפָה פְּלוֹנִית שְׁנִקְרָאת דְּגָה].

בְּחֻמָּה עוֹמְדִים כָּל הַקְּיוּמִים
שֶׁל הָעוֹלָם, וְכֻלָּם יוֹצְאִים
מִתּוֹכָהּ.

דָּבָר אַחֵר ה' בְּחֻמָּה יִסַּד אֶרֶץ -
הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן לֹא נִבְרָא אֶלָּא
מִתּוֹךְ הַחֻמָּה, וְהָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן
לֹא נִבְרָא אֶלָּא מִתּוֹךְ הַחֻמָּה
הַתַּחְתּוֹנָה, וְכֻלָּם יוֹצְאִים מִתּוֹךְ
הַחֻמָּה הָעֲלִיּוֹנָה וּמִתּוֹךְ הַחֻמָּה
הַתַּחְתּוֹנָה. כּוֹנֵן שָׁמַיִם בְּתַבּוּנָה.
כּוֹנֵן, מֵה זֶה כּוֹנֵן? אֶלָּא כּוֹנֵן כָּל
יוֹם וַיּוֹם וְלֹא פּוֹסֵק, וְלֹא נִתְקַן
בְּזִמַּן אֶחָד, אֶלָּא בְּכָל יוֹם וַיּוֹם
מִתְקִין אוֹתוֹ.

וְהִינּוּ סוּד הַכְּתוּב (איוב טו) וְשָׁמַיִם
לֹא זָכוּ בְּעֵינָיו. וְכִי תַעֲלֶה עַל
דַּעְתְּךָ שֶׁהַחֲסָרוֹן הוּא מְשָׁמִים?
אֶלָּא חֲשִׁיבוֹת הַשָּׁמַיִם הִיא
מִשׁוֹם הַחֲשִׁיבוֹת וְרִצּוֹן רַב
שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה בָהֶם
וְחֲשִׁיבוֹתָם אֲצִלוֹ, שֶׁהָרִי אֵף עַל
גַּב שֶׁהוּא מִתְקִין אוֹתָם בְּכָל יוֹם
וַיּוֹם, אֵין דוּמָה בְּעֵינָיו שֶׁהֵם
מִתְקַנְיִם כְּרֹאֵי, מִשׁוֹם שֶׁאֵהָבְתָם
אֲצִלוֹ, וְרִצּוֹנוֹ לְהֵאִיר לָהֶם תְּמִיד
בְּלִי הַפְּסֵק, שֶׁהָרִי הָעוֹלָם הֵבֵא
מוֹצִיא אוֹרוֹת זוֹהָרִים כָּל יוֹם
וַיּוֹם תְּמִיד בְּלִי הַפְּסֵק, כְּדִי
לְהֵאִיר לָהֶם תְּמִיד, וְעַל כֵּן לֹא
זָכוּ בְּעֵינָיו. לֹא זָכוּ לְכַדּוֹ לֹא
כְּתוּב, אֶלָּא לֹא זָכוּ בְּעֵינָיו,
וּמִשׁוֹם כִּף כּוֹנֵן שָׁמַיִם בְּתַבּוּנָה.
כִּי הַשָּׁמַיִם? זֶה הַסּוּד שֶׁל
הָאֲבוֹת, וְהַסּוּד שֶׁל הָאֲבוֹת זֶהוּ
יַעֲקֹב, שֶׁהוּא הַכְּלִלוֹת שֶׁלָּהֶם,
מִשׁוֹם שֶׁיַּעֲקֹב הוּא הַבְּחִיר
שֶׁבְּאֲבוֹת, וְהוּא עוֹמֵד לְהֵאִיר עַל
הָעוֹלָם.

וּמִשׁוֹם שֶׁהוּא הַסְּתַלַּק לְתוֹךְ
הָעוֹלָם הֵבֵא, יֵצֵא מִמֶּנּוּ עֲנַף אֶחָד
יָפֵה לְמִרְאֵהוּ, וְכָל הָאוֹרוֹת
יוֹצְאִים מִמֶּנּוּ וְכָל הַשְּׂבָע וְשִׁמְן
הַמְּשַׁחָה לְהֵאִיר לְאֶרֶץ, וּמִי הוּא?
זֶה יוֹסֵף הַצַּדִּיק, שֶׁהוּא נוֹתֵן

קְיוּמֵי דְעֻלְמָא, וְכֻלְהוּ נִפְקֵי מִגְּוִיָּה.
דָּבָר אַחֵר ה' בְּחֻמָּה יִסַּד אֶרֶץ, עֻלְמָא
עֻלְמָא לָא אַתְּבְּרִי אֶלָּא מִגּוֹ חֻמָּה.
וְעֻלְמָא תַתְּאָה לָא אַתְּבְּרִי אֶלָּא מִגּוֹ חֻמָּה
תַתְּאָה. וְכֻלְהוּ נִפְקֵן מִגּוֹ חֻמָּה עֻלְמָא וּמִגּוֹ
חֻמָּה תַתְּאָה. כּוֹנֵן שָׁמַיִם בְּתַבּוּנָה. כּוֹנֵן, מָאִי
כּוֹנֵן. אֶלָּא, כּוֹנֵן כָּל יוֹמָא וַיּוֹמָא וְלֹא פְּסִיק,
וְלֹא אַתְתְּקֵן בְּזִמְנָא חֲדָא, אֶלָּא בְּכָל יוֹמָא
וַיּוֹמָא אַתְקִין לֵיהּ.

וְהִינּוּ רְזָא דְכְּתִיב, (איוב טו) וְשָׁמַיִם לֹא זָכוּ
בְּעֵינָיו. וְכִי סִלְקָא דַּעְתְּךָ, דְּגִרְעִיעוּתָא
אִיהוּ מְשָׁמִים, אֶלָּא חֲשִׁיבוּ מְשָׁמִים אִיהוּ,
בְּגִין חֲשִׁיבוּ וִרְעוּ סִגְיָא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
רְעִי בְּהוּ, וְחֲשִׁיבוּתֵיהוּ לְגַבִּיָּה. דְּהָא אֵף עַל גַּב
דְּאִיהוּ מִתְקִין לוֹן כָּל יוֹמָא וַיּוֹמָא, לֹא דְמִי
בְּעֵינָיו דְּאִינוּן מִתְתַּקְּנֵן כְּדָקָא יְאוּת. בְּגִין
דְּרַחֲמִימוּתָא דְּלַהוֹן לְגַבִּיָּה, וִרְעוּתֵיהּ לְאַנְהָרָא
לוֹן תְּדִיר בְּלֹא פְּסִיקוּ. דְּהָא עֻלְמָא דְּאִתִּי
אַפִּיק נְהוֹרִין זְהִירִין כָּל יוֹמָא וַיּוֹמָא תְּדִיר
בְּלֹא פְּסִיקוּ, בְּגִין לְאַנְהָרָא לוֹן תְּדִיר. וְעַל דָּא
לֹא זָכוּ בְּעֵינָיו. לֹא זָכוּ בְּלַחֲדוּי לֹא כְּתִיב,
אֶלָּא לֹא זָכוּ בְּעֵינָיו. וּבְגִין כִּף, כּוֹנֵן שָׁמַיִם
בְּתַבּוּנָה.

מָאֵן שָׁמַיִם. דָּא הוּא רְזָא דְאַבְהוֹן, וְרְזָא
דְאַבְהוֹן דָּא הוּא יַעֲקֹב דְּאִיהוּ כְּלָלָא
דְּלַהוֹן. בְּגִין דְּיַעֲקֹב תּוֹשֵׁב־חַתָּמָא דְאַבְהוֹן אִיהוּ,
וְאִיהוּ קְיִימָא לְאַנְהָרָא עַל עֻלְמָא.
וּבְגִין דְּאִיהוּ אֶסְתַּלַּק גּוֹ עֻלְמָא דְּאִתִּי, נִפְקֵ
מִנְיָה עֲנַפָּא חֲדָא שְׂפִירָא בְּחִיזוּ, וְכָל
נְהוֹרִין מִינְיָה נִפְקִין. וְכָל שְׂבָעָא וּמְשַׁח רַבּוּ
לְאַנְהָרָא לְאַרְעָא, וּמָאֵן אִיהוּ. דָּא יוֹסֵף
הַצַּדִּיק, דְּאִיהוּ יְחִיב שְׂבָעָא לְכָל עֻלְמָא,
וְעֻלְמָא מִנְיָה אַתְּנֵן. וּבְגִין כִּף, קְדָשָׁא בְּרִיךְ

הוא כל מה דעבד בעלמא, כללא איהו ברזא
עלאה, וכללא כדקא חזי.

אדרבוי אתא רבי אלעזר, פיון דחמא לון
אמר, ודאי שכינתא הקא. אמר להון
במאי עסקיתו. אמרו ליה (דף ח ע"ב) פל
עובדא. אמר, ודאי שפיר קאמר. אבל אינון
שתין נשמי, ודאי שתין נשמי אינון דחיין,
בין לעילא בין לתתא. מכאן ולהלאה, איכא
שתין נשמיין אחרנין, דאינון בלהו מסטרא
דמותא, ודרגא דמותא עלייהו, ואקרוין
דורמיטא, וכלהו טעמא דמותא.

ובגין כך דוד מלכא הוה איהו מתדבק
באינון שתין נשמיין דחיין, ומתמן
ולהלאה לא נאים כלל. הקא הוא דכתיב,
(תהלים קלב) אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה.
ועל דא שפיר קאמר, בגין דיקום דוד חי,
בסטרא דחי ולא בסטרא דמותא. יתבו בלהו
ואשתדלו באורייתא ואתחברו כחדא.

פתח רבי אלעזר ואמר, (תהלים פח) ה' אלקי
ישועתי יום צעקתי בלילה נגדך. תא
חזי, דוד מלכא הוה קם בפלגות ליליא,
ואשתדל באורייתא בשירין ותושבחון,
לחדוה דמלכא ומטרוניתא. ודא הוה חדוה
דמהימנותא בארעא. בגין דהאי איהו שבחא
דמהימנותא דאתחזי בארעא.

דהא לעילא פתחי בחדוה שירתא כמה
מלאכין עלאין, בכמה זינין דקא
משבחון בליליא בכל סטריין. כהאי גוונא
לתתא בארעא, מאן דמשבח ליה לקודשא
ברוך הוא בארעא בליליא, רעי ביה (ע"ב)
קדשא ברין הוא. וכל אינון מלאכין קדישין
דקא משבחון ליה לקדשא ברין הוא, בלהו
צייתין לההוא דקא משבח ליה בליליא

שבע לכל העולם, והעולם נזון
ממנו. ומשום כך, כל מה שעשה
הקדוש ברוך הוא בעולם, הכל
הוא בסוד עליון, והכל כראוי.

בינתיים בא רבי אלעזר. פיון
שראה אותם, אמר, ודאי
שהשכינה כאן. אמר להם, במה
עסקתם? אמרו לו את כל
המעשה. אמר, ודאי שפיה אמר,
אבל אותם ששים הנשימות,
ודאי שששים נשימות הן של
חיים, בין למעלה בין למטה.
מכאן ולהלאה יש ששים נשימות
אחרות שהן בלן מצד המות,
ודגת המות עליהן, ונקראות
תדמיה, וכלן טעם המות.

ומשום כך דוד המלך הוא היה
נדבק לאותם ששים הנשימות
של חיים, ומשם והלאה לא ישן
כלל. זהו שכתוב (תהלים קלב) אם
אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה.
ועל כן יפה אמר, כדי שיקום דוד
חי, בצד של החי, ולא בצד
המות. כלם ישבו והשתדלו
בתורה והתחברו יחד.

פתח רבי אלעזר ואמר, (שם פח) ה'
אלהי ישועתי יום צעקתי בלילה
נגדך. בא ראה, דוד המלך היה
קם בחצות הלילה ומשתדל
בתורה בשירים ותושבחות
לשמחת המלך והגבירה, וזו
היתה שמחת האמונה בארץ,
משום שהיה השבח של האמונה
שנראה בארץ.

שהרי למעלה פותחים בשמחה
שירה, כמה מלאכים עליונים
בכמה מינים שמשבחים בלילה
בכל הצדדים. כמו כן למטה
בארץ, מי שמשבח את הקדוש
ברוך הוא בארץ בלילה, בו חפץ
הקדוש ברוך הוא, וכל אותם
המלאכים הקדושים שמשבחים
את הקדוש ברוך הוא, כלם
מקשיבים לאותו שמשבח אותו

בלילה בארץ, שהשבח הזה הוא בשלמות, להעלות את כבוד הקדוש ברוך הוא מלמטה ולומר בשמחה של היחוד.

בא ראה, דוד המלך כתב, ה' אלהי ישועתי וגו'. ה' אלהי ישועתי, מתי הוא ישועתי? באותו יום שהקדמתי שבת בלילה אצלך, אז הוא ישועתי ביום.

ובא ראה, שהרי בלילה, מי שמשבח את רבונו בשבת של התורה, אז מתחזק בחזק ביום בצד תמינ, שהנה חוט אחד יוצא מצד תמינ, ואז נמשך עליו ומתגבר בו, ועל כן אמר ה' אלהי ישועתי יום צעקתי וגו'.

ומשום כך אמר לא המתים יהללו יה. לא המתים, משום שצריך לשבח חי לחי. ומת לחי לא כן, שכתוב לא המתים יהללו יה, ואנחנו נברך יה, שהרי אנו חיים, ואין לנו חלק בצד המות כולל. חזקתהו אמר, (ישעיה לח) מי חי הוא יודך פמוני, משום שחי מתקרב לחי. דוד המלך הוא חי, והתקרב שלו לחי העולמים, ומי שנתקב אליו הוא חי, שכתוב ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום, וכתוב ויבנהו בן יהודע בן איש חי רב פעלים מקבצאל.

פתח אותו היהודי אחריו ואמר, (דברים ח) ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך. וכי לא מברכים את הקדוש ברוך הוא טרם נאכל, ויחי יש לנו להקדים בבקר, ולסדר את השבח שלו (של רבונו) פראוי, ולברך את שמו טרם שיברך מישהו אחר בעולם, וכתוב (ויקרא יט) לא תאכלו על הדם, אסור לו לאכל טרם שיברך את רבונו, ועששו

בארעא. דהאי תושבחתא איהו בשלימו, לסלקא יקרי דקדשא בריך הוא מתתא, ולומר בחדוה דיחודא.

הא חזי, דוד מלכא כתב, ה' אלהי ישועתי וגו', ה' אלהי ישועתי, איתתי איהו ישועתי. בההוא יומא דאקדמית תושבחתא בליליא לגבך, כדין איהו ישועתי ביממא.

והא חזי, דהא בליליא, מאן דמשבח למאריה בתושבחתא דאורייתא, כדין אתקף בתקיפו ביממא בסטרא דימינא. דהא חוטא חד נפקא מסטרא דימינא, וכדין אתמשך עליה ואתתקף ביה. ועל דא אמר, ה' אלהי ישועתי יום צעקתי וגו'.

ובגין כך אמר, (תהלים קטו) לא המתים יהללו יה. לא המתים, בגין דאצטרף לשבחא חי לחי. ומת לחי לאו הכי, דכתיב לא המתים יהללו יה, ואנחנו נברך יה, דהא אנו חייין ולית לן חולקא בסטרא דמותא כלל. חזקתהו אמר, (ישעיה לח) מי חי הוא יודך פמוני, בגין דחי אתקרב לחי. דוד מלכא איהו חי, וקורבא דיליה לחי העולמים. ומאן דאתקריב לגביה, איהו חי. דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום. וכתוב, (שמואל ב כ"ג) ויבנהו בן יהודע בן איש חי רב פעלים מקבצאל.

פתח ההוא יודאי אבתריה ואמר, (דברים ח) ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך. וכי לא מברכינן ליה לקדשא בריך הוא עד לא ניכול, והא אית לן לאקדומי בצפרא ולסדורי שבחא דיליה (דמאריה) כדקא יאות, ולברכא בשמיה עד לא יברך לאתרא בעלמא. וכתוב (ויקרא יט) לא תאכלו על הדם, אסור ליה למיכל עד לא יברך למאריה.

והשתא כתיב ואכלת ושבעת וברכת. אלא, דא ברכתא דעלותא דיהודא, ודא ברכתא דמזונא. לאחזאה לגבי דרגא דמהימנותא, שבע פדקא יאות. וכדין פעי לברכא ליה פדקא יאות, דההוא דרגא דמהימנותא יתרוי ויתברך, ויתמלא חידו מחיין דלעילא כמה דאצטריך, בגין למיהב לן מזוני.

דהא קשין מזונא דבר נש קמי קדשא בריך הוא, פקריעת ים סוף. מאי טעמא. בגין דמזונא דעלמא דלעילא הוא, דתגן בני חיי ומזוני וכו', ובגין פך קשין קמיה מזוני דעלמא. דהא במזלא תללא מילתא. דמניה נפקי מזוני וחיי ובגי. ובגין פך קשין קמיה מזוני דעלמא, דהא לאו ברשותיה קיימא, עד דיתברך איהו.

בגוונא דא זיוגין דעלמא קשין קמיה, וכלא בגין דרקייע וילון לא משמש פלום. וכל שפן אלין מלין דקיימין לעילא באתר אחרא, ועל דא אצטריך לאתברכא. תא חזי, פל זיוגין דעלמא קשין קמיה האי דרגא, בגין דכד האי זיוגא קדישא אשתפח, פל (דף רח ע"א) נשמתין נפקין מגו האי מזלא לעילא, דאיהו ההוא נהר דנגיד ונפיק. וכד תיאובתא אשתפח מלרע לעילא, פדין פרחין נשמתין, ואתייהיבו כלהו כלילין דכר ונוקבא כחדא בהאי דרגא. ולבתר איהו פריש לון כל חד וחד לאתריה פדקא חזי ליה. ולבתר קשין קמי האי דרגא לחברא לון פקדמיתא, בגין דלא מתחברון, בר פאינון ארחי דבר נש, וכלא לעילא תליין.

כתוב ואכלת ושבעת וברכת? אלא, זו הברכה של תפלת הזוהר, וזו ברכת המזון, להראות כלפי דרגת האמונה שבע כראוי. ואז צריך לברך אותו כראוי, שאותה הדרגה של האמונה תתרוה ויתברך, ויתמלא שמחה מהחיים שלמעלה כמו שצריך, כדי לתת לנו מזונות.

שהרי קשים מזונותיו של אדם לפני הקדוש ברוך הוא כמו קריעת ים סוף, מה הטעם? משום שהמזון של העולם שלמעלה הוא, ששינוי בנים חיים ומזונות וכו'. ומשום פך קשים לפניו מזונות העולם. שהרי במזל תלוי הדבר שיוצאים ממנו מזונות וחיים ובנים. ומשום פך קשים לפניו המזונות של העולם, שהרי זה לא עומד ברשותו עד שהוא יתברך.

כמו כן הזיוגים של העולם קשים לפניו, והכל משום שרקיע וילון אינו משמש פלום, וכל שפן הדברים הללו שעומדים למעלה במקום אחר, ועל פן צריך להתברך.

בא ראה, פל הזיוגים של העולם קשים לפני הדרגה הזו, משום שפאשר הזיוג הקדוש נמצא, יוצאות פל הנשמות מתוף המזל הזה למעלה, שהוא אותו נהר ששופע ויוצא. וכאשר ההשתוקקות נמצאת מלמטה למעלה, ואז פורחות הנשמות, ונתנות פלן זכר ונקבה יחד בדרגה הזו, ואחר כך הוא מפריד אותן, פל אחת ואחת למקומה כראוי לה. ואחר כך קשים לפני הדרגה הזו לחבר אותם כבראשונה, משום שאין מתחברים, רק באותם דרכי האדם, והפל תלויים למעלה.

ועל דא קשין קמיה בקריעת ים סוף. דהא קריעת ימא לאתפתחא ביה שבילין, לעילא איהו. וכמה דמתפתחין שבילין ואורחין ביה, הכי אתפקע ואתפתח. ובגין כך פלא תליא לעילא, ובעינן לברכא ליה, ולמיהב ליה תקפא מתתא, בגין דיתברכא מלעילא, ויתתקף פדקא חזי. ועל דא כתיב, וברכת את ה', את דייקא.

והגבי האי אתר, אצטריך לאחזאה קמיה שבעא ונהירו דאנפין. ולגבי סטרא אתרא, בזמנא דאיהי שלטא בעלמא, בעי לאחזאה קמיה פפנא. דההוא דרגא רעב איהו, ואתחזי לאחזאה קמיה פפנא ולא שובעא, הואיל ושבע לא שלטא בעלמא. ועל דא, ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך. אמר רבי אלעזר, הכי הוא ודאי, והכי אצטריך.

אמר רבי יהודה, זפאין אינון צדיקניא דקורבא דלהון איהו שלמא בעלמא. בגין דידעי ליחדא יחודא, ומקרבי קורבא לאסגאה שלמא בעלמא. דהא יוסף ויהודה עד לא אתקריבו דא עם דא, לא הוה שלמא. פנין דאתקריבו יוסף ויהודה כחדא, פדין אסגיאו שלמא בעלמא. וחיידו אתוסף לעילא ותתא, פמה דקורבא דיהודה ויוסף וכלהו שבטין אשתפחו כחדא ביה ביוסף. וההוא קורבא אסגי שלמא בעלמא, פמה דאוקימנא. דכתיב, ויגש אליו יהודה:

וְרֵא יְכוּל יוֹסֵף לְהִתְאַפֵּק לְכָל הַנְּצָבִים עָלָיו וְגו', רבי חייא פתח ואמר, (תהלים קיב) פזר נתן לאביונים צדקתו עומדת לעד קרנו תרום בכבוד. תא חזי, קדשא בריה הוא ברא עלמא, ואשליט עליה לאדם, דיהא מלכא על כלא.

ועל דא קשין קמיה בקריעת ים סוף. שהרי קריעת הים שפתחו בו שבילים היא למעלה, וכמו שנתפחים בו שבילים ודרכים, כך נבקע ונפתח. ומשום כך הכל תלוי למעלה, וצריכים לברך אותו ולתת לו חזק מלמטה כדי שיתברך מלמעלה ויתחזק פראוי, ועל פן פתוב וברכת את ה', דוקא את.

וברפ"י המקום הזה צריך להראות לפנינו שבע והארת פנים, וכלפי הצד האחר, בזמן ששולט בעולם, צריך להראות לפנינו רעב, שאותה הדרגה היא של רעב, וראוי להראות לפנינו רעב ולא שבע, הואיל והשבע לא שולט בעולם, ועל פן ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך. אמר רבי אלעזר, כך זה ודאי וכך צריך!

אמר רבי יהודה, אשריהם הצדיקים שקרבתם היא שלום בעולם, משום שיודעים ליחד את היחוד ומקרבים קרבה להרבות שלום בעולם, שהרי יוסף ויהודה בטרם התקורבו זה עם זה, לא היה שלום. פנין שהתקורבו יוסף ויהודה יחד, אז הרבו שלום בעולם, והשמחה נוספה למעלה ולמטה, כמו שהקורבה של יהודה ויוסף, וכל השבטים נמצאו יחד עם יוסף, ואותה הקרבה הרבתה שלום בעולם, כמו שבאנו שכתוב ויגש אליו יהודה.

וְרֵא יְכוּל יוֹסֵף לְהִתְאַפֵּק לְכָל הַנְּצָבִים עָלָיו וְגו'. רבי חייא פתח ואמר, (תהלים קיב) פזר נתן לאביונים צדקתו עומדת לעד קרנו תרום בכבוד. בא ראה, הקדוש ברוך הוא ברא את העולם והשליט עליו את האדם שיהיה מלך על הכל.

וְהָאִי בַר נָשׁ, מִתְפָּרֵשׁ מִגִּיּוֹה בְעֵלְמָא כַּמְּה
זִינִין. מִנְהוּן צְדִיקָא וּמִנְהוּן רְשִׁיעִיא.
מִנְהוּן טְפָשִׁין וּמִנְהוּן חִפְיָמִין. וְכִלְהוּ
אֲתַקְיָמוּ בְעֵלְמָא, עֲתִירִין וּמִסְפְּנִין. וְכִלְהוּ
בְגִין לְמִזְפֵי אֵלִין בְּאֵלִין, לְמִזְפֵי צְדִיקָא עִם
רְשִׁיעִיא, לְמִזְפֵי חִפְיָמִין עִם טְפָשִׁין, לְמִזְפֵי
עֲתִירִין עִם מִסְפְּנִין. דְּהָא בְּגִין פְּךָ, זְכִי בַר נָשׁ
לְחֵי עֲלְמָא, וְאֲתַקְשֵׁר בְּאֵילָנָא דְחֵי. וְלֹא
עוּד, אֲלֵא דְהָא צְדָקָה דְאִיהוּ עֲבִיד, קָאִים
לְעֵלְמִין. דְּכִתִּיב וְצִדְקָתוֹ עוֹמֶדֶת לְעַד.

פִּזְרֵן גִּתָּן לְאֲבִיוֹנִים. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, פִּד
בְּרָא קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלְמָא, קָאִים
לִיה עַל סַמְכָא חַד, וְצְדִיק שְׁמִיה, וְהָאִי צְדִיק
אִיהוּ קִיּוּמָא דְעֵלְמָא, וְדָא אִיהוּ דְאֲשְׁקִי, וְזֵן
לְכֻלָּא. דְּכִתִּיב, (בְּרַאשִׁית ב) וְנָהָר יוֹצֵא מֵעַדֵן
לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהָיָה לְאַרְבָּעָה
רְאשִׁים.

וּמִשָּׁם יִפְרֹד, מֵהוּ יִפְרֹד. אֲלֵא, הֵהוּא מְזוּנָא
וּמִשְׁקָא דְהֵהוּא נְהָר, נְטִיל גִּנְתָּא
כֻלָּא, וְלִבְתַר אֲתַבְדַּר הֵהוּא מִשְׁקָא לְאַרְבַּע
סְטֵרִין דְעֵלְמָא. וְכַמְּה אֵינּוּן דְּמִצְפָּאן
לְאֲתַשְׁקִיָּא וְלֵאֲתַזְנָא מִתַּמָּן. כַּמְּה דָּאֲתַת אָמַר,
(תְּהִלִּים קמ"ה) עֵינֵי כָל אֱלִיף יִשְׁבְּרוּ וְאֲתַה נּוֹתֵן
לָהֶם אֶת אֲכָלָם בְּעֵתוֹ. וּבְגִין פְּךָ פִּזְרֵן גִּתָּן
לְאֲבִיוֹנִים, דָּא צְדִיק. צְדִיקָתוֹ עוֹמֶדֶת לְעַד, דָּא
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. דְּבְגִין פְּךָ, אִיהִי קִיּוּמָא בְּרִזָּא
דְשָׁלָם, בְּקִיּוּמָא שְׁלִים. רְשַׁע יִרְאֶה וְכַעַס, דָּא
מַלְכוּת עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמִזְלוֹת.

הָא חֲזִי, מַלְכוּת שְׁמִים, אִיהִי בִי מְקֻדָּשָׁא.
לְקִיּוּמָא כָּל מִסְפְּנֵי בְּגוֹ צֵלָא דְשְׁרוּתָא
דְשְׁכִינְתָּא. וְצְדִיק דָּא אִיהוּ אֲקִרִי גְבַאי צְדָקָה,
לְמִיחֵן וּלְמִיזֵן לְכֻלָּא. דְּכִתִּיב פִּזְרֵן גִּתָּן
לְאֲבִיוֹנִים. בְּגִין פְּךָ, גְבַאי צְדָקָה נְטִילִי אֲגָרָא

וְהָאִים הֵזָה נְפָרְדִים מִמְּנוּ
בְּעוֹלָם כַּמְּה מִינִים, מֵהֶם צְדִיקִים
וּמֵהֶם רְשָׁעִים, מֵהֶם טְפָשִׁים
וּמֵהֶם חִפְיָמִים, וְכֻלָּם מִתַּקְיָמִים
בְּעוֹלָם, עֲשִׂירִים וְעֵנִיִים, וְכֻלָּם
פְּדִי לְזִכּוֹת אֱלוֹהֵי בְּאֵלוֹ, לְזִכּוֹת
צְדִיקִים עִם רְשָׁעִים, לְזִכּוֹת
חִפְיָמִים עִם טְפָשִׁים, לְזִכּוֹת
עֲשִׂירִים עִם עֵנִיִים, שְׁהִרִי מִשׁוּם
פְּךָ זִכָּה הָאֲדָם לְחֵי הָעוֹלָם
וְנִקְשֵׁר בְּעֵץ הַחַיִּים. וְלֹא עוּד,
אֲלֵא שְׁהִנָּה הַצְדָּקָה שְׁהוּא עוֹשָׂה
עוֹמֶדֶת לְעוֹלָמִים, שְׁכַתּוּב
וְצִדְקָתוֹ עוֹמֶדֶת לְעַד.

פִּזְרֵן גִּתָּן לְאֲבִיוֹנִים. רַבִּי אֶלְעָזָר
אָמַר, כְּשִׁבְרָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
אֶת הָעוֹלָם, הָעֵמִיד אוֹתוֹ עַל
עֲמוּד אֶחָד וְשִׁמּוֹ צְדִיק, וְהַצְדִּיק
הֵזָה הוּא הַקִּיּוּם שֶׁל הָעוֹלָם, וְזֵה
הוּא שְׁמִשְׁקָה וְזֵן לְכָל, שְׁכַתּוּב
(בְּרַאשִׁית ב) וְנָהָר יוֹצֵא מֵעַדֵן
לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן וּמִשָּׁם יִפְרֹד
וְהָיָה לְאַרְבָּעָה רְאשִׁים.

וּמִשָּׁם יִפְרֹד, מֵה זֶה יִפְרֹד? אֲלֵא
הַמְזוּן הֵהוּא וְהַמְשַׁקָּה שֶׁל הַנְּהָר
הֵהוּא נוֹטֵל הַגֵּן הַכֹּל, וְאַחַר פְּךָ
מִתְפָּזֵר הַמְשַׁקָּה הֵהוּא לְאַרְבָּעָה
צְדָדִים שֶׁל הָעוֹלָם, וְכַמְּה הֵם
שְׁמִצְפִים לְהִיּוֹת מְשָׁקִים וְלֵהֲזוּן
מִשָּׁם, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר (תְּהִלִּים קמ"ה)
עֵינֵי כָל אֱלִיף יִשְׁבְּרוּ וְאֲתַה נּוֹתֵן
לָהֶם אֶת אֲכָלָם בְּעֵתוֹ. וּמִשׁוּם פְּךָ
פִּזְרֵן גִּתָּן לְאֲבִיוֹנִים - זֶה צְדִיק.
צְדִיקָתוֹ עוֹמֶדֶת לְעַד - זֶה כְּנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל, שְׁמִשׁוּם פְּךָ הִיא עוֹמֶדֶת
בְּסוּד שֶׁל שְׁלוֹם בְּקִיּוּם שְׁלָם.
רְשַׁע יִרְאֶה וְכַעַס - זֶה מַלְכוּת
עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמִזְלוֹת.

בֵּא רָאָה, מַלְכוּת שְׁמִים הִיא בֵּית
הַמְקֻדָּשׁ, לְקִיּוּם כָּל הָעֵנִיִים בְּתוֹךְ
הַצֵּל שֶׁל רֵאשִׁית הַשְּׁכִינָה,
וְהַצְדִּיק הֵזָה הוּא נִקְרָא גְבַאי
צְדָקָה, לְחֵן וְלִזוּן אֶת הַכֹּל,
שְׁכַתּוּב פִּזְרֵן גִּתָּן לְאֲבִיוֹנִים,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדִישָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוַעֵה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בת פלוגי) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

זדהר השבת

פרשת בראשית
- שנה א' 1 -

על דיו שמירת שבת יתקיים מאמר רבי שמועון בן זרחאי
"אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים..."
שנאמר "והביאותם אל חר קדשיי" (שבת ק"ה ע"ב).

הוא מסביר, ונכונה, איך אנו לנהיגה (הכנס ל... ה...)
ואיך לנהיגה, והוא חכם כעצמתו, סגור ומקיים,
הוא לנהיגה חכם, נכונה, מאד, ונכונה, כן נשמע.